

oštnina
ačana v
otovini

O
D
M
E
V
IZ
A
F
R
I
K
E

MAREC 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike stane letno 10 Din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno
500 svetih maš.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Sveti Jožef, krušni oče Jezusov, varuj nas in sveto Cerkev.

4. stran: Afriški misijonski škof z dvema misijonarjema vesla v čolnu sv. Jožefa v novi misijon.

Vsak lahko postane podpornik ali podpornica

Družbe sv. Petra Klaverja, če prispeva letno skromni znesek 5 din (3 lire). Tako boš imel tudi delež na vsem dobrem, kar stori Družba sv. Petra Klaverja, ki zasleduje najvažnejši namen: rešitev duš, spreobrnjenje poganov, rešitev zamorskih sužnjev.

Pošlji poleg letnega zneska tudi svoje ime in natančen naslov. Nato dobiš sprejemno podobico. — Naslov glej na 2. strani ovitka.

Darovi: Fani Logar, B. B., nabrala za uboge afriške misijone 37 din. Bog povrni vsem darovalcem!

Zahvale: Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se zahvaljujejo za prejete milosti: A. B., E. Z., Lizice, Bizjak B., Mirna, P. A., Sv. Jurij v Š., Novak A., Podplat, F. Š., K. P., Ljubljana.

Spomin na umrle.

† Preč. o. M. Donnell, M. L. Sasstown, Liberia. — Preč. o. He-las, O. M. I. Natal. — Č. s. M. Kalista, O. P., Winburg, Južna Afrika. — Preč. g. Blaž Grča, župnik v p., Šenčur pri Kranju. — G. Katarina Szabó, Vukovar. — G. Bogomir Markuš. — Krista Prohaska, Maribor. — Ivana Fric, Fara pri K. — Magdalena Muršec, Sv. Lenart v Sl. gor. — Lovrene Zrim, G. Petrovci. — Jožef Studen, Visoko. — Marija Levar, Bočna. — Mihael Goršek, Turiški ves. — Elizabeta Ham, Lj., Trnovo. — Francka Vidmar, Topolje. — Marija Novak, Vnanje Gorice. — Anton Radenšek, Radeče. — Dorica Jamšak, Ljubljana. — Franc Lužnik, Okonina.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

stv

VELIKEMU
PIJU XI.

OČETU KRŠČANSTVA

ki je Boga in svoje velikodušno ljubil
v ljubezni polnem spoštovanju

V BREZMEJNI HVALEŽNOSTI

molitve in prošnje daruje
in za njim bridkó žaluje

KLAVERJEVA DRUŽBA

Apostolski delegat med nami.

Piše p. Nikolaj Clery, Severna Nigerija, Afrika.

Nedavno nas je obiskal apostolski delegat nadškof Riberi. Žal, da ni mogel ostati dolgo pri nas v Kabba, ker je moral obiskati še mnogo drugih krajev. Naši kristjani so bili zelo veseli, ko so imeli v svoji sredi zastopnika samega svetega očeta; prebrali so mu pozdravno spomenico. Apostolski delegat je imel pol ure trajajoč nagovor na množico v cerkvi, čeprav se mu je mudilo naprej. Povedal je, da prihaja od sv. očeta v Rimu, ki vsakemu posamezniku dobro želi in vse skupaj po očetovsko blagoslavlja. Opominjal je ljudi, naj bodo dobri kristjani in naj si prizadevajo, da svoje poganske sorodnike privedejo do prave vere. Govoril je o pomenu šol po krščanskih občinah; sami naj pošiljajo svoje otroke v šole in na svoje poganske sorodnike naj vplivajo, da bodo tudi svoje otroke pošiljali v naše šole. Naposled je vsem podelil papežev blagoslov.

Ko je apostolski delegat prišel iz cerkve, ga je v misijonu že čakal zamorski poglavar okraja Kabbe s svojim spremstvom in izrazil svoje veselje nad tem, da je tako imeniten gost obiskal njegove okraje. Apostolski delegat se mu je zahvalil za obisk in je prosil, naj bo razmerje med poglavarstvom in krščanskimi občinami še nadalje tako pristržno kot dozdej. Rekel je, da bo vsemu kraju v korist, ako bo poglavar pospeševal pouk in šolo. Rekel je: »Drugi kraji v Severni Nigeriji so v tem oziru že zelo napredovali, Kabba naj ne zaostaja za njimi; zato naj svoje otroke pridno pošilja v šolo.« Teh besed je bil poglavar vidno vesel in je še enkrat rekel, kako ga veseli, da more pozdraviti apostolskega delegata v svoji sredi. Klanjajoč se in veselo vzklikajoč so se poslovili poglavar in njegovi spremljevalci. Potem je apostolski delegat nadaljeval svojo pot v Lekeys, 90 km od tu.

Domačini iz severnih krajev so glede izobrazbe daleč za onimi iz južnih pokrajin. Sčasoma bo že bolje, toda treba bo mnogo truda. Žal da odrasli še ne cenijo dosti prave krščanske izobrazbe. Mislijo, da naj ostane vse pri starem, ne razumejo pa, da so se časi izpremenili. Latinskega pregovora še niso čuli, ki pravi: »Časi se izpreminjajo in mi se z njimi izpreminjamo« (Tempora mutantur et nos mutamur in illis).

Notranjost misijonske cerkvice v Asumbi, Zg. Nil.

Tu imamo v šoli kakih 40 otrok. Neki mohamedanec nam je pripeljal svojega 5 let starega sinka, da bi ga v misijonu lepo vzgojili. Dečka smo sprejeli in mu je tu zelo všeč, pa tudi uči se dobro.

Upam, da se bodo bralci tega lista zanimali za misijon Kabba in bodo molili k Bogu, da blagoslovi misijon in ljudstvo, da bo tem več poganov prišlo do spoznanja resnice.

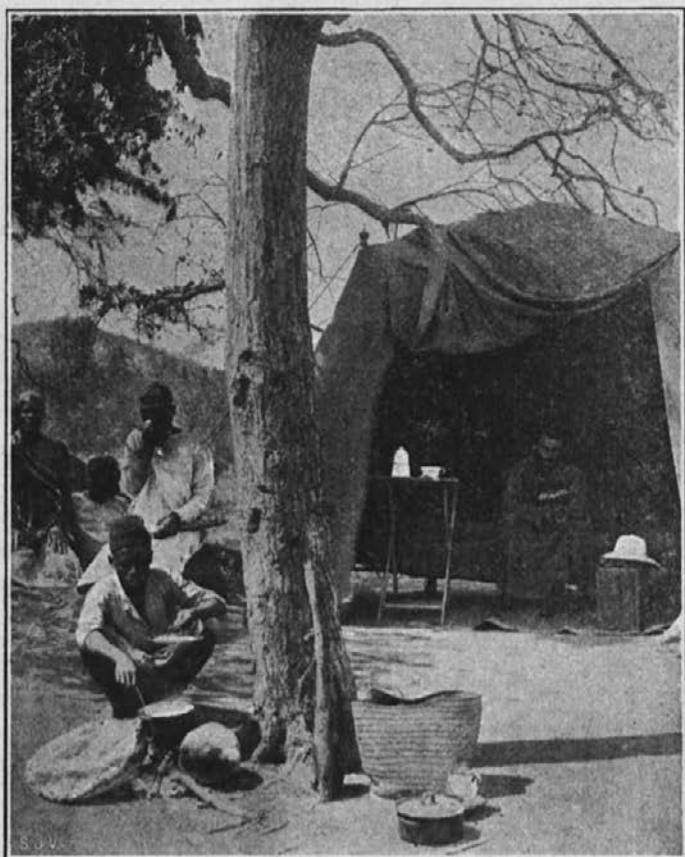
Pri pouku katekizma.

• Poroča p. Gabrijel, duhovnik Srca Jezusovega, Kamerun.

Danes vam pišem z dežele, kjer bivam že pet tednov. Zdaj sem v kraju, kjer je 200 kristjanov in 40 katehumenov. Zjutraj po sv. maši sem razlagal staršem potrebo milosti božje pri vzgoji otrok. Takole približno sem jim v primerah govoril:

»Krščanska mati si mora šteti v čast, da ima dobro vzgojene otroke. Oče, ki je vnet kristjan, je ponosen na take otroke. Zapomni si, Andrej: čeprav tvoj otrok ne zna

ne brati ne pisati, a nima greha v duši, potem je to dobro vzgojen otrok. — Alojz: čeprav je tvoj otrok revno oblečen, vendar to ni taka nesreča, kot bi bila, ako bi krščen ne bil. — Pa ti, Lucija, poglej ciborij in kelih, ki sem ga imel pri sv. maši, poglej kako se svetita znotraj. Ko se bo tvoja

Afriški misijonar na potovanju moli v svojem šotoru brevir.

hči Veronika vrnila od sv. obhajila domov, bo njena duša lepša kot sta kelih in ciborij. Ona je takrat kakor angel in je otrok božji.«

Krščanske resnice naši zamorci prav dobro razumejo, samo v primerah je treba govoriti pri razlagi. Naši ljudje pač marsičesa pogrešajo v življenju, toda resnice sv. vere

prav dobro poznajo in jih verujejo ne le s srcem, ampak tudi z razumom.

»Katekizem, katekizem, katekizem!« je poudarjal papež Pij X. Sedanji sv. oče pa je dostavil: »Kakor dejanje izvira iz zamisli, tako tudi krščansko življenje poteka iz znanja malega katekizma.«

Misijonar je vesel, kadar deli sv. krst, a še bolj je vesel, kadar razlaga katekizem. Dobro razumem, kako je mogel sv. arški župnik toliko dati na to, da so bili ljudje vsak dan poučevani v verskih resnicah.

Družba sv. Petra Klaverja želi biti misijonarjem v krepko podporo, zato daje tiskati katekizem v raznih afriških narečjih. Z milim darom 25 din moreš preskrbeti, da bo zamorček dobil tak katekizem, ki ga bo bral in razumel v svojem zamorskem jeziku. Kdo ne bi hotel vsaj enemu preskrbeti katekizem? Z molitvijo Vam bodo zamorčki povračali to dobroto.

† P. Serafin Tvrtković, apostol Lire.

»In memoria aeterna erit justus.« (Ps. 111.)
»Pravični ostane v večnem spominu.«

Gospod, Tvoja sodba je nedoumljiva, in mi, uboge stvari, čeprav se nam srca trgajo od bolečine, priklanjamo čelo pred Tvojimi, vedno poklona vrednimi naklepi in vdano izgovarjamo svoj »Fiat«.

P. Serafin Tvrtković, F. S. C.

Ponavljamo s sv. Jobom: »Gospod nam ga je dal, Gospod ga je vzel; blagoslovljeno naj bo Gospodovo ime!« Pa tra Serafina, apostola Lire v Ugandi, našega nepozabnega tovariša v delu, ni več.

S solznimi očmi in z vedno bolj živim spominom v duši sporočamo rojakom in neštevilnim prijateljem v Jugoslaviji njegovo naglo smrt.

Ko se je 11. julija pr. l. vozil z motornim kolesom v Gulo, kamor ga je klical apostolski vikar, ga je na nekem

ovinku povozil tovorni avto, ki je drvel s polno hitrostjo. Pater Serafin je bil takoj mrtev.

En dan prej, v nedeljo, je kristjanom razlagal priliko o dobrem pastirju, ki da življenje za svoje ovce. Govoril je tako prepričevalno in tako vzneseno, da so vsi odnesli vtis, kot bi jim hotel podati zadnji opomin.

Usodnega dne ob 6 zjutraj, torej tri ure preden je umrl, je bral sv. mašo v zasebni kapeli čč. sester v izrednem zanosu in zbranosti. Videti je bilo, da je slutil, da bo to njegova zadnja združitev z Bogom na zemlji.

Drugi dan po njegovi smrti se je razen apostolskega vikarja in osmih očetov, ki so prišli iz drugih misijonov, zbrala ogromna množica ljudstva. Ko so rakev spuščali v grob, se je vsem izvil iz prsi žalosten krik. Bil je to zadnji pozdrav, zadnji dokaz ljubezni, ki so ga sinovi izkazali svojemu očetu, preden ga je zemlja sprejela v svoje naročje. Ves dan potem se je dozdevalo, da je misijon mrtev; nikogar ni bilo videti. V vaseh je vladala grobna tišina.

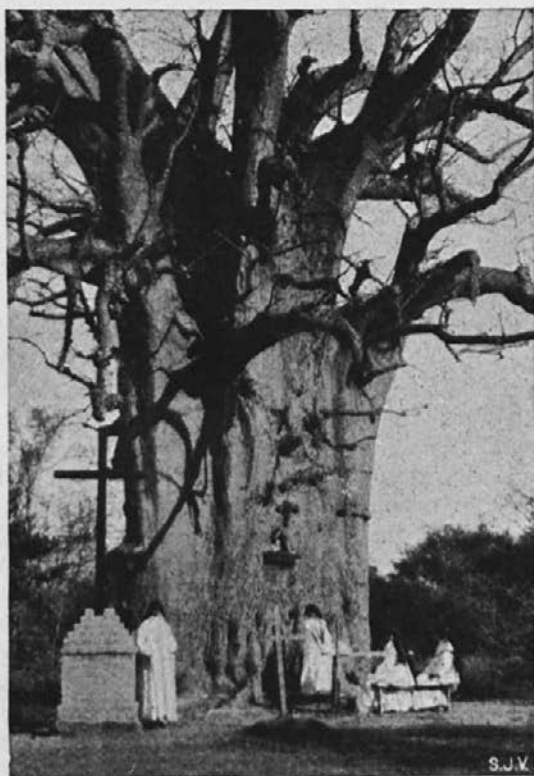
Nekoliko dni pozneje so vsi prinesli svoje prispevke, da bi se brale sv. maše za pokoj njegove duše; zbrali so za deset maš.

Sedaj moj dobri pater Serafin, moj zaupni tovariš v apostolskih naporih, spi spanje pravičnega na majhnem misijonskem pokopališču sredi grobov svojih vernikov, kjer čaka na dan vstajenja. Toda v nebesih je odslej močni zaščitnik te misijonske postaje.

Oče Serafin je bil pravi misijonar, apostol po Srcu Jezusovem. Lahko trdim, da ga je vnema za čast božjo in rešitev duš skozi več ko tri leta — da uporabim besede psalmistove — razjedala.

Ne najhujši nalivi, ne tropska pripeka, ne prehodi preko močvirij ali s trnjem obraslih gozdnih stez ga niso mogli zadržati, da ne bi bil šel tja, kjer koli je bila potrebna dušna pomoč kakemu kristjanu. Čeprav je bil zelo rahlega zdravja, je po cele ure s kolesom obiskoval vasi; pri tem je v teh krajih pogostokrat trpel lakoto, posebno pa strahovito žejo, samo da bi vsi pogani spoznali, da jih pater želi pripeljati v Kristusovo ovčjo stajo. Za Liro pomeni smrt predobrega patra veliko izgubo.

Toda ni se žrtvoval samo za blagor duš; nenehoma se je bavil tudi z materialnimi deli. Šole, katehumenati, kapele, spalnice za dečke, vse smo napravili dostojno, da ne bi katoliški misijon moral zardeti pred svojim tekmečem, protestantskim misijonom, tako močnim na teritoriju Lire. Zaradi tega je delo, ki je zahtevalo ves naš trud, bila

Misijonsko pokopališče v Andari, Afrika.

cerkev. Ta, ki že stoji, ni primerna za svetišče in ne more sprejeti vseh vernikov.

»Pisal bom svojim prijateljem v Jugoslavijo,« mi je dejal, »da mi pomagajo izvršiti podjetje, ki mi je tako pri srcu. Hiša Tistega, ki mora biti Kralj tega naroda, naj bo lepa, dostojna in dosti velika, da morejo vsi verniki vanjo.«

Zatorej, prijatelji misijonov, vam želim poudariti zadnjo voljo dragega pokojnika, vašega in mojega patra Serafina. Veselil se bo v nebesih, ko bo videl, da je iz domovine prišla pomoč za zgraditev Gospodovega hrama, ki bo čez leta tudi njegov spomenik. V notranjosti bo pritrjena kamenita plošča z napisom: »Prijatelji očeta Serafina

so v spomin svojemu rojaku apostolu sodelovali pri zgraditvi tega svetišča.«

Prepričan sem, da se boste vsi odzvali mojemu pozivu in pozivu pokojnega misijonarja, da bo tako lirski misijon, ki je sedaj postal tudi vaš misijon, skoraj imel svojo cerkev, v kateri bo na stotine kristjanov pelo slavospeve Kralju vseh časov.

P. Angelo Tarantino, misijonar
v Liri, Uganda.

Naša ljuba misijonska cerkvica.

Poroča P. Maks, misijon Marija Telgte.

Vsaka zgradba ima svojo zgodovino; tako tudi naša cerkvica pri kwa Mathias v gorah. Ko sem prvič prišel v ta kraj, so štiri stene iz prsti štrlele pokonci in to v dolgost 16 m, v širino 6 m, v višino 4 m. Že dve leti so stene čakale, kaj bo z njimi. Stena na evangeljski strani se je že sumljivo pripogibala v eno stran. Zamorci pa so mislili: »Malo bomo zamazali, pa bo dobro.« In tako so večje razpokline zamazali z novo prstjo, a dobro ni bilo. Dež, veter in sonce so razjedali dalje. Mislili so stavbo pokriti s slamo, toda čut uvidevnih mož se je upiral temu, da bi cerkev bila pokrita s slamo. Njih cerkev naj bi bila taka in tolika, da ne bi zaostajala za drugimi cerkvami in cerkvicami tega velikega okraja Mzongwanas; zato so zbrali denar, kupili pločevino in pripravili les za ostrešje. Toda, kdo bi si bil mislil: skupaj so zvozili samo krive in grčave tramove, ki bi sicer dobro služili za kaj drugega, za ostrešje pa niso bili pripravljeni. Takrat še nisem dobro znal njih jezika, toliko pa sem jim le dopovedal, da s takimi krivimi tramovi ne bo mogoče postaviti ostrešja. Kaj torej?

V septembru 1936 sem prosil gospoda škofa, naj nam dobi primeren les za streho, ker ako pustimo stene še nekaj časa kakor so, bodo razpadle, a tudi pogum bo zamorcem upadel... Prevzvišeni je bil takoj pripravljen in nam je preskrbel les in dal dva brata na razpolago, ki naj bi stesala ostrešje. Brat Makarij in brat Juniper sta tedaj prvič prijezdila v gore. Les je tukaj zelo drag, ker ga je treba od daleč spravljati na mesto in drago plačati. Zato so kar mogoče štedili z njim in ga žagali tako na kratko, kot se je le še dalo glede na dolgost strehe. V višini 2.300 metrov je pa tudi v Afriki precej hladno; zlasti pomladni

viharji v avgustu, septembru in oktobru radi podirajo vse, kar ni pribito in privezano. Naše ostrešje pa ni bilo pribito, ampak le z žico zvezano; zdaj je pa bilo tako, da nam je pločevine zmanjkalo in je zaenkrat zijala na strehi precejšnja odprtina, ki je zavzemala skoraj četrtino površja. Neko noč od petka do sobote pa je nastal tak vihar, da je vrgel ostrešje na tla ko da je orehova lupina. No, zdaj smo bili tam kot poprej.

Toda naš apostolski prefekt je mož, ki ga taka ali podobna nesreča ne oplaši. Takoj je poslal oba brata, da sta les zopet zvezala, pločevine smo kupili dovolj za vso streho in kmalu je bilo poslopje pokrito. Tako sedaj streha dobro sloni na starih štirih stenah, čeprav so na vseh koncih in krajih zamazane. Danes je cerkvice pri kwa Mathias znotraj lepo pobeljena, v ospredju pa stoji zidan oltar, pregrnjen z rdeče-belim prtom, tako da se takoj vidi, da to ni koča, ampak cerkev.

Kratka misijonska poročila.

Bog čuje nad svojimi misijonarji. Nedavno je v nekem našem misijonu udarila strela v jedilnico in užgala sobo nekega brata. Na srečo ni bilo nobenega človeka v dotičnih prostorih. Misijonarji so bili pravkar na potu v jedilnico; nekaj minut poprej bi bila njih smrt. Škode imamo precej, toda Bog bo pomagal, da jo bomo popravili.

P. Horst,
vikar v Langwa.

Bogu posvečene. Danes sta dve novinki-domačinki napravili slovesno obljubo, štiri postulantinje so bile preoblačene in so nastopile noviciat; šest kandidatinj pa je stopilo v postulat. Zdaj imamo pet sester in osem novink — Izmed domačih bratov sta dva novica in dva postulanta. Devet kandidatov, ki so izučeni učitelji, bo stopilo v postulat. Štirje mladeniči bodo sprejeti v veliko semenišče, ki ima sedaj 34 gojencev; trije od teh so v zadnjem letniku bogoslovja. — Bogu bodi hvala za to.

Škoč De Clercq,
apostol. vikar v Zg. Kasai.

Iz doline tisoč gričev. Moj misijon se imenuje Ekukanyeni in leži v znani dolini »tisoč gričev«. Še bolje bi se reklo dva tisoč. Na konjih prejezdimo nešteto teh gričev, ko iščemo duš, in skušamo na sebi težave te hribovite pokrajine. Tu je polno Zulu, po zadnjem ljudskem štetju jih je bilo v enem samem kraju 30.000. In šele 1000 jih je katoliških. Vidite, da nas tu čaka še mnogo dela. Do zdaj sem sezidal dve cerkvi, pa bi bili potrebni še dve, da bi se ljudem vsaj malo moglo pomagati. Zidati moram še eno šolo za 200 otrok, ker sedanja je vse premajhna in tudi v nevarnosti, da se podere. Ali naj vse te otroke pustim domov, kjer bodo v nevarnosti za svojo vero? Obračam se na Vas v zaupanju, da boste pomagali po svojih močeh. To je še moje upanje in moja tolažba.

P. Treoux O. M. J.
Ekukanyeni, Natal.

Pogumen lovec.

Lev s sulico ranil napadalca.

Poroča P. Janez Devalle, misijonar iz Vzh. Afrike.

Vračam se iz bolnišnice, kjer sem za smrt previdel nekega kristjana, ki ga je lev ranil s sulico. Čudno, kajne? Poslušajte!

V neki dolini blizu vaškega naselja se je prikazal lev. Vsako noč je kje kaj ugrabil: časih mlado jagnje, časih krepkega kozla ali debelo tele. Ljudem je bilo žal za svojo

živino in so sklenili leva ubiti. Določili so, da se je do 50 ljudi oborožilo s sulicami in obkrožilo goščavo, kjer se je ropar skrival. Lev je vskočil, a se po neprevidnosti nasadil nekemu lovcu na sulico, da je od bolečine zarjul. Sulica ga je prebodla skozinskozi, tako da je na drugi strani pogledala ven. Lev je hotel bežati, toda priskočili so drugi lovci in ga pobili. Lovci so začeli od veselja plesati okrog zverine. Je pa navada, da levu odreže rep tisti, ki je bil prvi zamahnil nanj. V tem primeru je bil ta srečni zmagovalec kristjan. Toda medtem, ko je opravljal to imenitno delo, je lev, ki še ni bil popolnoma mrtev, butil pokoncu in je s konico sulice močno ranil človeka, tako da je ta začel krvaveti na roki. Rana sicer ni bila velika, toda naši lovci, ko gredo nad leva, imajo navado, da zastrupijo konice sulic z neko tekočino, ki jo sami pripravljajo iz strupenih zelišč. Lovec je bil torej zastrupljen... Takoj so ga odpravili v bolnišnico, toda bilo je že prepozno, zdravniška veda ga ni mogla več rešiti. Zato pa ga je sv. vera rešila za nebesa.

Misijonar potuje skozi poganske vasi preko gorovja Basuto.

Kamuhanda, zamorska princesa.

(Dalje.)

Druga slika.

V kraljevem dvorcu.

Kralj sedi na prestolu. Ob njem dva stražnika s sulicami.

Ceremoniar (vstopi). Gospod kralj, kraljica sestra, ki si jo bil poklical, čaka.

Kralj. Naj vstopi. Pokliči tudi ministre. Je mladi Juda že prišel?

Ceremoniar. Ne še, gospod. A vsak trenutek ga pričakujemo. (Odgrne zastor). Gospa kraljica sestra blagovoli vstopiti. (Odhaja).

Kamuhanda (vstopi, se prikloni). Pozdravljen, presvetli gospod. Klical si me.

Kralj. Pozdravljena tudi ti, kraljica sestra. Klicali smo te, ker boš v nekaj mesecih dopolnila štirinajsto leto in moramo poskrbeti za tvojo prihodnost.

Kamuhanda. Hvala ti, presvetli gospod kralj.

Ceremoniar (odgrne zastor). Gospodje svetovalci čakajo.

Kralj. Naj vstopijo.

Ministri (vstopijo, se klanjajo). Pozdravljen, naš gospod in kralj.

Ceremoniar (odgrne zastor). Gospod kralj, Juda in njegov učitelj, pastor Kengy, čakata.

Kralj. Naj vstopita.

Pastor in Juda (vstopita, se poklonita). Pozdravljen, presvetli kralj.

Kralj. Pozdravljena tudi vidva. Veseli me, da sta prišla. Poklical sem Juda v važni zadevi. In ne bo napačno, ako je zraven tudi njegov učitelj in vzgojitelj.

Kengy. Juda je še mlad, še osemnajst let nima, potrebuje še voditelja.

Kralj. Dobro. — Juda, iz odlične rodovine si. Učiš se dobro, delaš veselje učitelju in nam. Pa smo rekli z našimi svetovalci, da bomo poskrbeli zate. Glej, tu kraljica sestra nima očeta. In mi moramo skrbeti zanjo. Pa smo sklenili, da jo damo tebi za ženo.

Juda. Saj si večje sreče misliti ne morem. Hvala tebi, presvetli gospod kralj, hvala gospodom ministrom. Kamuhanda ni le najlepša deklica v deželi, tudi najboljša je. Ali pa me bo marala?

Apolo. Marala? Ako je kraljevo svetovalstvo tako določilo, mora tako biti!

Juda. Nisem iz kraljeve hiše.

Kralj. To veš, Juda, da naši običaji ne dovoljujejo zakonov v sorodstvu. Kamuhanda pa je v sorodstvu z vso kraljevo rodovino. Ženina ji pa bomo morali dobiti — štirinajst let bo v kratkem izpolnila.

Kengy. Sreča zanjo, da dobi takega ženina. Jaz sem ga vzgajal in vem najbolje, da je kraljice sestre res vreden.

Kamuhanda. Vreden že, ne ugovarjam. Ga zelo cenim. A je vendar med nama visoka stena.

Apolo (oblastno). Kakšna?

Kamuhanda. Juda je protestant. Jaz sem katehumena, v kratkem bom sprejela sv. krst od katoliškega škofa.

Apolo. Sramota! Kraljica sestra — pa katoličanka!

Kamuhanda (dostojanstveno): Ako je sramota, jo bom nosila jaz, ne ti, gospod. Ako si se za bivanja na Angleškem navzel takega sovraštva do katoličanstva, bi bilo bolje, da nisi nikoli šel tja.

Apolo. Otrok — pa daje meni nauke.

Kamuhanda. Otrok, morda. A princesa. Ti — podložnik.

Apolo. A prvi kraljevi minister. Tako si mi tudi ti pokorščino dolžna.

Kralj. Mir besedi! Čemu to prerekanje? Poslušajmo, kaj poreče Juda.

Juda. Jaz? (Se pol nezaupljivo, pol boječe ozre na Kengyja.)

Kengy. Kar govori, Juda. Vem, da boš našo vero med svojimi domačini najbolj širil.

Kamuhanda. Nikoli!

Juda (odločno): Te tudi ne bom poskušal. Ko sem pa v srcu tudi jaz vaš!

Apolo. Kako vaš? Katoličan?

Kengy. Saj se ti sanja, Juda. Moj najboljši učenec! Ki smo vsi toliko upali, da boš našo vero med svojimi domačini najbolj širil.

Juda. Sem mnogo razmišljal, mnogo opazoval vas in katoličane. Pa mi pravi vest, da je edino katoliška vera prava.

Kengy. Joj, da sem s svojim ljubljnim učencem to doživell!

Juda. Hudo je tudi meni, da ti moram, učitelj moj, povzročiti to bol. A ne morem drugače. Moram se okleniti resnice, katoličanstva, ki ima samo enega pogla-

varja, kakor ga je postavil Kristus, ki najčisteje uči ljubezen do bližnjega, ponižnost, zatajevanje.

Kengy (razjarjen): Odpadnik! Z menoj, neubogljivi otrok! V zaporu, ob kruhu in vodi, si boš že premislil.

Juda: Nikoli! Kar sem spoznal za resnico, tega se bom držal, in če bi trebalo žrtvovati življenje!

Apolo: Tudi s teboj, Kamuhanda, bo treba govoriti drugače, in si boš tudi premislila.

Kamuhanda: Jaz? Ako Juda pravi, da nikoli — pa naj bi jaz, princesa, kraljica sestra, mislila in delala drugače? Ne, nikoli ne! Bogu in Mariji se izročim in vem, da bosta vse na dobro obrnila.

(Dalje.)

Moja 11 letna hčerka je bila januarja letos operirana in po operaciji zelo slaba. Borila se je s smrtjo. Noge, obraz, tilnik: vse je bilo že mrzlo. Grozno je bilo gledati smrtni boj, ker otroka je kar dvigalo v postelji. Položila sem ji pod zglavje podobico božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske, nakar je bila deklica takoj mirna in je padla v nezavest. Na odejo sem ji položila še podobico Matere božje, svetega Jožefa in sv. Antona. Prižgali smo mrtvaško svečo in molili molitve za umirajoče in k pokojni ustanoviteljici. Po štirih urah je deklica prišla zopet k zavesti in je čisto mirno ležala. Tako je bila slaba, da tudi ene kapljice zdravil nismo spravili vanjo; vse je vrgla nazaj, tudi vodo. Goreče sem molila k božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski. In res: deklica je zopet mogla uživati kaj malega in do danes, 26. marca, uživa vse od kraja in gre ob lepem vremenu že nekoliko na izprehod. Obljubila sem za misijone novo mašno obleko in sem svojo obljubo z največjo hvaležnostjo izpolnila. — Marija Terezija mi je že dostikrat pomagala, ko sem jo prosila za pomoč.

R. H. W.

Od leta 1932 dalje je moral moj mož vsako leto tri do pet mesecev v bolnišnico. En teden pred zadnjo operacijo mi je rekel zdravnik, da ga bodo sedaj poslali domov, kar je pomenilo, da so nad njim obupali. Posvetovala sem se z več zdravniki, pa vsak je rekel, da si ga ne upa operirati, razen ako bi šlo za življenje in smrt. Naposled so se zdravniki vendarle odločili za poizkusno operacijo; ker rentgenološko niso mogli najti pravega vzroka bolezni. Operirati so ga imeli dne 24. maja 1937. 22. maja sem dobila podobico božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske. Dobila sem veliko upanje in notranjo tolažbo. Tudi možu sem rekla, naj zaupa na pokojno ustanoviteljico. Med operacijo je držal podobico v rutico zavito v svojih rokah. Zdravniki so računali, da bo operacija trajala štiri ure, toda na moje veliko začudenje so ga že po dveh urah prinesli nazaj v sobo. Dobil je še transfuzijo krvi in potem se mu je hitro obrnilo na bolje. Dva tedna po operaciji je že vstal in dva dni pozneje je zapustil bolnišnico. Vsi zdravniki so se čudili, da je ozdravel. Po treh mesecih je že nastopil službo železniškega kurjača in še danes opravlja službo, čeprav je bil poprej pet let nesposoben za delo. Kako sem hvaležna Mariji Tereziji.

M. C. M.

Prisrčno se zahvaljujem »mamici zamorčkov« za izboljšanje zdravja moji mami in pošiljam obljubljen dar. Priporočam se ji še v več zadevah.

B. J. B.

V neki važni zadevi smo se obrnili do služabnice božje Marije Terezije in obljubili botrinski dar dvema zamorčkoma, če bomo uslišani. Prošnja je bila skoraj na čudežen način uslišana. Danes izpolnjujemo obljubo ter se služabnici božji prisrčno zahvalimo. Vsakemu priporočamo, da se v potrebi zateče k njej.

Z. J. S. Vrtojba.

Dolžnost me veže, da se iz vsega srca zahvalim služabnici božji za več uslišanih prošenj in prosim objave v »Odmevu«.

A. L. Nova Štifta.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v važnih zadevah ter se ji še nadalje priporočam.

M. S. Gorski Kotar.

V hudi bolezni sem se zaupno obrnila do služabnice božje Marije Terezije ter obljubila javno zahvalo, ako ozdravim. Bila sem uslišana. Danes izpolnjujem to obljubo ter se ji prisrčno zahvalim.

E. B. P.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za skorajda čudežno pomoč v neki težki zadevi. Tudi se ji iskreno zahvalim za večkratno hitro pomoč v bolezni. Pošiljam obljubljen misijonski dar za krst zamorske deklice na ime Terezija.

Pavla R. Ljubljana.

*Kdo hoče razveseliti
uboge zamorčke s kakim
velikonočnim darilcem?*

V veliki denarni stiski sem se zatekla do služabnice božje Marije Terezije in začela opravljati devetdnevno. Obljubila sem, če bom uslišana, naročiti »Odmev« in zahvalo objaviti. In res, takoj mi je bilo pomagano. Izpolnjujem obljubo in se javno zahvaljujem.

F. V., Polhov Gradec.

»Ljubi svojo bedo in neznatnost in slepo zaupaj v božje usmiljenje. To je Gospodu všeč. Nikoli preveč ne zaupamo v ljubega Boga, ki je tako mogočen in tako usmiljen.«

Poklic pride od Boga . . .

Ni v naši moči, da bi si sami dali poklic za redovni stan. Je pa v naših močeh, da premišljujemo in mnogo molimo, da nas Bog razsvetli, da spoznamo, kam nas kliče in v katerem stanu nas hoče imeti.

Če se Gospodu Jezusu zahoče, da nas izvoli za svoje orodje pri spreobračanju duš, o — potem niti trenutek več ne odlašati, marveč velikodušno slediti temu klicu božjemu.

Člani verskega zavoda Družbe sv. Petra Klaverja imajo prelepo geslo: »Najbolj božje med vsemi božjimi deli je, sodelovati pri rešitvi duš!« Neposredno delujejo pri spreobračanju vseh poganskih narodov v Afriki. Duh požrtvovalnosti, združen s ponižnim življenjem Jezusovim v Nazaretu, deluje uspešno in apostolsko. Notranji člani tega zavoda se imenujejo »Pomožne misijonarke za Afriko«. Več o tem poklicu vas pouči knjižica istega naslova. Dobi se pri Družbi sv. Petra Klaverja. Cena 4 din, 2 L.

Pridobivajte „Odmevu“ novih naročnikov!

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Karel Čoč.

39 12.500

Priporočamo:

Skrivnostna sveta noč. Mešane vloge	Din 7.—
Nezadovoljni Jezušček. Božična	„ 4.—
Jezus, ljubitelj malih. Za prvoobhajance	„ 4.—
Tam daleč za morjem. Za dečke	„ 3.—
Misijonar. Moške vloge	„ 3.50
Naprednjak ob Kongu. Moške vloge	„ 3.—
Klic božji. Ženske vloge	„ 3.—
Afindra, zamorska deklica. Ženske vloge	„ 3.—
Lakota v črni deželi. Ženske vloge	„ 2.50
Male pomožne misijonarke. Božična	„ 2.50
Iz volka jagnje. Moške vloge	„ 2.—
Umijmo zamorčka. Za deklice ali dečke	„ 1.—
Naredimo zamorčka. Ljubka igra za otroke	„ 1.—
Peter, mali misijonar. Povest	„ 2.—
Spreobrnjenje zamorske princezinje. Povest	„ 1.50
Francek zbiratelj. Povest	„ 1.50
Povest o znameniti Marički. Povest	„ 1.—
Maričina grlica. Povest	„ 1.—
Škapulir sužnja. Povest	„ 1.—
Sveti Peter Klaver. Življenjepis	„ 1.50
Poklic pomožne misijonarke za Afriko.	„ 4.—
Zamorček. Vezani letniki	„ 12.—
Odmev iz Afrike. Vezani letniki	„ 15.—

(Poštšina posebej.)

Molitvice in podobe:

Devetdnevnica v čast presv. Srcu Jezusovemu	Din 1.—
»Blagoslovil bom domove«. Duhovni šopek cvetic	„ —.50
Litanije Marije Matere dobrega sveta	„ —.50
Litanije sv. Jožefa	„ —.50
Litanije sv. Petra Klaverja	„ —.50
Litanije sv. Male Terezije	„ —.50
Podobica sv. Petra Klaverja	„ —.25
Podobica Marije Matere dobrega sveta	„ —.25
Podoba presv. Srca Jezusovega. Velikost 25×37 cm	„ 7.—
Podoba presv. Srca Jezusovega. Velikost 37×50 cm	„ 12.—
Podoba Marije, Matere dobrega sveta. Vel. 18×29 cm	„ 8.—
Podoba sv. Petra Klaverja. Velikost 18×29 cm	„ 8.—

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

